

La jugada més perillosa de l'atac atlètic

Endemés dels centres acurats que De Miguel y Olaso prodiguen damunt la porta contrària, centres que els cops de caps de Palacios fan perillosíssims; endemés, de les escapades de Triana atraient dos o tres contraris i venent-los, per acabar amb un tret o una passada rasa al mateix Palacios, hi hagué el diumenge en l'atac madrileny una jugada que es repetí diferents voltes, la qual hauria estat perillosíssima sempre, en cas de no haver estat l'excel·lent col·locació de Bosch.

Els mitjos i els defenses gairebé sempre passen la pilota a Triana, que en estar retrassat podia moure's lliurement. Triana, avençava, atreia el mig o el defensa i en haver-lo passat quan acudia el mig o el defensa que no havia intentat barrar-li el pas a la primera volta, passava acuradament al seu exterior. De Miguel ràpidament passava al centre, lliure de vigilància, i sistemàticament sense aturar la bala, aquesta feia una passada gairebé perpendicular a la porta, perquè l'aprofités Olaso, que estava amatent. A Bosch correspon el mèrit indiscutible de què aquesta jugada no reeixís mai, perquè mai descuidà a Olaso. I heu's-aquí com de la concepció rutinària del davanter centre, repetint sempre el mateix, com qui repeteix una lliçó ben apresada, per comptes d'ésser de profit, resultà perjudicial. Si Palacios hagués retingut un moment la pilota, sense donar a conèixer la seva intenció, per atraure als contraris, fent aleshores la passada a l'interior o a l'exterior esquerra, potser li hauria donat més resultat.

En resum, encara que Palacios tingui fama de fer els goals, el millor de l'Atlètic és l'ala dreta, pel joc entenimentat sempre de Triana y De Miguel. En aquest partit l'interior fou el cervell de la línia i el secundaren bé els demés, encara que el joc del centre i de l'interior esquerra, sense desfer la unitat, es destaquessin més—com deiem també amb motiu del primer partit—per la seva impetuositat i per la seva valentia en entrar—no sempre amb correcció—en els centres, i per ésser oportuns en aprofitar, amb col·locació rerassagada, les ocasions creades pels demés coequipers i pels contraris en deixar la bala prop la porta.

La davantera del Campió de Catalunya

Féu a la primera part un joc remarcable per la seva justesa i la seva varietat d'accions, i encara que no estant en forma perfecta, la presència d'Alcàntara s'hi notà. El joc de la línia féu que la tasca de la defensa atlètica fos feixuga, més perquè els mitjos de l'equip gairebé no es veieren, i no es veieren perquè els blau-grana els passaren sempre que s'ho proposaren. La tasca que féu el parell de defenses del bàndol madrileny els acredita com a grans jugadors; Barroso estigué molt bé, sense gaire seguretat, com diem, en posar la bala en lloc segur.

Els cinc davanter blau-grana jugaren amb una seguretat i encert remarcables, que els donaren gairebé un domini complert. L'únic que, fent

L'Alcàntara s'apresta a rebre la bala. Samitier li obre pas

un bon paper, no ens recordà una de les seves millors tardes, fou Piera, indiscutiblement en forma mitjana; ara, Samitier sí fou un centre agudíssim que féu la jugada precisa en el moment oportú; els interiors feren amb les ales i entre ells un joc digne d'elogis. Fou la tasca dels interiors tan sobria com efectiva, encara que indubtablement Alcàntara manqués d'entrenament (fou més evident a la segona part això, quan, havent fallat Pololo, avança cap a la porta sol, deixant-se atrapar encara pel defensa). El joc de l'Arnau fou també acurat. Mereix especial esment Sagi-Barba, qui endemés del gol de la victòria, assolit en forma esplèndida, féu una exhibició que recordarem com una de les millors seves, per bé que en voler precisar el destí a donar a la bala restés, a voltes, ràpida a les seves accions. I consti que això no és censura.

A la segona part, la línia es desarticulà. Les seves accions, perilloses en quant avançaven Samitier i Sagi, adoliren de manca de conjunt, per rerassagar-se Arnau, i Alcàntara ajudant a la defensa, i després s'accentuà quan Piera passà definitivament a ésser un quart mig en faltant vint minuts per acabar.

Les altres línies, Bosch, Plattko i Sancho

En conjunt, la defensa no estigué gaire afortunada, malgrat el que pugui dir el resultat. Moltes vegades fou desbordada per l'embranchida dels davanter atlètics, per l'embranchida més que pel joc. Per fortuna, la ratlla d'atac de l'Atlètic que

indubtablement juga, però que no empra massa varietat per fer les seves escomeses, fou vigilada amb cura en les seves parts més aptes.

Però, amb tot i ésser-ho, la desafortunada actuació de Carulla, que tingué una tarda dolenta sense atenuants, féu que Walter es vegés compromès repetidament, i malgrat algun descuit en la col·locació, l'energia d'aquest pogué reeixir de molts moments difícils, en alguns dels quals, però, se li vegé quelcom de desconcert excusable. Val a dir que Triana i De Miguel empen un joc capaç de marejar a qualsevol defensa, més quan es veu desamparat pel seu mig, abastant la idea de neutralitzar en ço que era possible les accions de Triana i Olaso, la línia atlètica quedava reduïda de vàlua en un tant per cent considerable.

En aquest comès no se'ls pot regatejar elogis als defenses, ja que vigilaren atentament el què depenia d'aquests dos puntals. Però tan mateix, com hem dit, Triana és massa jugador per Walter sol, i si per comptes de fer-se un tip de driblar als que se li posaven al davant i per una passada al centre o a l'extrem aquell interior hagués volgut rematar per si mateix, el resultat hauria pogut ésser altre, coneixent les facultats de xutador del cèlebre davanter madrileny.

A Bosch, a nostre juí, correspongué l'èxit principal, en els llocs de mitjos i "backs", en quant a la protecció del seu gol, ja que, com hem dit abans, l'ala Ortiz i Olaso no tingué un moment de tranquil·litat, i de les passades al darrer, poques ne reeixiren.

Sancho, quan l'equip atacà, féu un paper brillant; tractant-se de la defensa, sense estar malament, deixà anar massa en llibertat a Palacios. Carulla, ja ho hem dit, tingué decididament una tarda poc afortunada. Cal dir que tenia l'ala més perillosa de l'atac madrileny; no gens menys, seguint el costum, es descollocà massa i entregà massa la bala a les palpenes.

Els dos "backs" no estan tampoc lliures de repar: Walter fou segurament el millor, en joc alt, en decisió, fent gala del seu joc enèrgic acostumat. Tingué defectes de col·locació quan Carulla entrava intentant prendre la bala a Triana, i això produí escapades de De Miguel ben evitables. Planas, en el joc ras que feren els madrilenys, supera a Walter; en el joc alt no fou tan evident, però en el que mancà més fou en la seva poca lleugeresa i agilitat que ocasionà, interinament perillosos d'Olaso i esllavissades no menys amenaçadores dels altres davanter del centre. No pot dir-se que la línia fes mal paper, però és cert que no estigué en seguretat a l'alçaria d'altres vegades.

Darrerament, Plattko féu un partit esplèndid. Treballà més Barroso, però ell també tingué ocasió de mostrar les seves facultats en part, diverses voltes. A la primera part, en dos avenços perillosíssims, féu dos "plongeoons" formidables. En la segona, quan l'amenaça fou més constant, fou magnífic de col·locació, serenitat i agilitat per tal d'evitar les furientes entrades dels atlètics, que en aquest segon temps empraren més fúria que joc, per tal d'intentar vèncer la resistència del porter blau-grana.

I ací resta fet el resum de ço que foren els jugadors blau-grana, que, mostrant més bona forma uns que altres, jugaren amb un entusiasme que es traduí—també un xic per obra de la casualitat, si pensem en el "penalty" malmès—en la victòria de l'equip.

EL DISCUTIT CORNER DE DIUMENGE
Va ésser treta la bala de dins o no?

Els Campions del Centre

En els anteriors paràgrafs hem dit ja molt en ço que es refereix als madrilenys. Hem parlat amb detenció de la davantera, i també hem fet justícia als mèrits de la seva defensa. Manca només parlar dels mitjos. En la primera part gairebé no existiren; en la segona feren acte de presència. Es a dir, que, tenint al davant un atac hàbil, no s'hi voieren de cap ull; si més no, amb el del Barcelona no s'hi pogué batre en la forma excel·lent en què aquest actuà al primer temps. Després del descans estigueren millor; no pas en la defensa, sinó en el servei del que es preocuparen especialment, deixant per a la parella de darrera la missió d'aturar els atacs dels blau-grana, que foren, com hem dit, individuals, quan no molt senzills d'execució.

De tot el que n'hem vist hem de deduir que els mitjos són discrets només. Un d'ells: sobresurt dels seus companys per la seva qualitat, i és Burdiel. Tuduri féu bones passades a Triana, i als extrems quan hagué pres la mida del camp; defensant estigué fluix. Pensem que la seva tasca era difícil, però en aquestes és on un jugador pot provar el seu tremp i la seva vàlua. Marín fou també decididament poca cosa; en dir que Sagi-Barba el passà seguidament, sempre que li passaven la bala, està dit tot. A la segona part, Pololo adolí de certa nerviositat, fent que les internades de Sagi duguessin força perill a Barroso. Però resta la tasca de la defensa com lo més sobresortint del bàndol.

Comentari final

S'ha guanyat un dels partits de més compromís que hagi pogut jugar en tota la seva història l'onze blau-grana, i aquest resultat permet que pugui ésser relativament optimista per al Campionat d'Espanya.

Es cert que en els partits d'aquesta mena, el que compta és el resultat, i el 2 a 1 és eloqüent per si sol. Si es té en compte, però, que l'onze del Barcelona jugà en un ambient favorable—públic, simpatitzant amb un altre bàndol, és a dir, ni ombra d'hostilitat, camp propici, innombrables partidaris entre el públic que li prestaren alè—i endemés si

Magnetos Bosch Bugies

es fa cas edl "penalty" que Pololo desaprofita i que hauria pogut girar el resultat, hom pensa que és una victòria molt justa. No volem parlar d'un gol fet, per Arnau al començ del partit, i que l'àrbitre anul·là, perquè no apreciarem bé la seva execució, i no volem entestar-nos en la justícia o injustícia de la fallada de l'àrbitre.

Creiem que no es pot discutir la tasca de l'àrbitre, imparcialíssim en tot moment, per bé que s'equivocqués en certs "offsidés" i apreciés malament algunes fatles. El "penalty" per mans de Planas fou claríssim. Es veritat que deixà saltar massa els atlètics a la segona part, alguns fent el joc barroer que mira d'inutilitzar, volem suposar que sense intenció, els adversaris, però no es pot ésser sever en apreciar l'arbitratge, que en conjunt fou passador i perjudicà als dos bàndols en els errors, dels quals cap era fonamental.

Motors «M. A. G.»

Motocicletes «MOTOSACOCHE»

Voitures «MAXIMAG»

Cursa de Côte des Alpilles 26 Abril de 1925

Cat. 500 cc.	1. ^{er} Franconi record
» 1000 cc.	1. ^{er} Franconi record
» 1000 cc.	2. ^{on} Ravante
» 600 cc. side	1. ^{er} Rolly record

La marca MOTOSACOCHE des de 1.er de Jener 1925 ha obtingut:

21 Records - 43 Primers premis
14 Segons premis

Agència General: Rosselló, 255 - Barcelona

El Barcelona féu una primera part de gran joc, àdhuc joc vistós que demostrà als aragonesos la seva vàlua indiscutible. Però a la segona part, descendí considerablement. Fou tal vegada per la reacció dels contraris? En tingué la culpa la xafagor de la tarda? O lo sensació de què el resultat encara podia perillar? Certament no podríem expli-

Magnetos Bosch Bugies

car-ho. El cert és que l'equip en aquest partit continuà essent equip de primera part.

El resultat d'aquest encontre ha de posar frè als exaltats i als entusiastes exagerats, que sols creuen que el bo és a casa nostra. Bé que s'estimi i que s'exalti el nostre joc, i que es faci la lloança del Barcelona, el més digne exponent del bon joc català. Però evitem les exageracions i defugim els menyspreus per als altres, si no volem que els fets ens posin en ridícol. El Campió de Catalunya ha de tenir cada any més dificultats per reeixir en la dura campanya pel Campionat peninsular, per la vàlua dels adversaris i els addictes són cada dia més exigents, i considerem la desfeta, com a senyal de decadència.

Es un gros error. Avui la desfeta pot ésser honorable, i si ho és, als equips no se'ls pot exigir res més. No crec que ningú que hagi vist el partit de Saragossa no es llevi el barret davant la resistència i el paper honorable oferts per l'equip vençut, que en altra circumstància un mínim accident fortuït podria convertir en el vencedor.

SMILER

Visió ràpida del partit

Els equips

Arbitra, com ja tenim dit, el basc senyor De Torre, al qual ajuden en les línies els aragonesos senyors Adrados i Arrostequi. Els equips s'han arreglerat de la manera anunciada:

Athlètic de Madrid: Barroso, Pololo, Olaso I, Marín, Tuduri, Burdiel, De Miguel, Triana, Palacios, Ortiz i Olaso II.

Barcelona: Plattko, Planas, Walter, Bosch, Sancho, Carulla, Piera, Arnau, Samitier, Alcàntara i Sagi.

La primera part, la més bella

Si bé la sortida correspon al Barcelona, els madrilenys en un atac furibund, inesperat, arriben davant Plattko i Ortiz, engega un tret fantàstic. És el primer avís. El Barcelona arrenca per l'ala dreta i aconsegueix el primer free-kick. Els mitjos la davantera sens repòs. Arnau, rematant, una la davantera sens sepòs. Arnau, rematant una preciosa combinació llança un xut fluix però de mala intenció i que Barroso no detura... però el gol és anulat per la situació de Samitier en off-side.

El Barcelona torna a iniciar l'atac i domina netament; Alcàntara, que com a xutador no s'ha vist encara, es mostra, en canvi, l'excel·lent guaidor de sempre. Una bona entrada de Samitier però Barroso detura. Un altre bon xut d'Arnau és tret amb dificultats.

Els barcelonistes dominen netament; no per intermitències, sinó que en totes les jugades es veuen "solució de continuïtat".

El primer gol als 15 minuts

Aquest persistent domini fa que els defenses madrilenys fluixegin obertament. Carulla, que per cert no està gaire brillant, llença una pilota bombada que recull l'Arnau i aquest amb tota flemma endinza un xut que deixa Barroso enlluernat. Van 15 minuts de joc.

Els madrilenys, esperonats per aquest gol, intenten una escapada, però la bala torna en camp atlètic i la davantera barcelonista durant uns minuts, captiva pel seu joc formosíssim de combinació.

Triana escapa i Palacios xuta magníficament bé; Carulla va per interceptar el pas de Triana i

Magnetos Bosch Bugies

aquest li prodiga una "carícia" que el deixa una bella estona sense sentits. Escàndol. Hi ha hagut un "foukd" en el precís moment que Sancho xutava i la bala entrava, però, naturalment, no és dóna el gol per vàlid.

Les escapades atlètiques esdevenen més perilloses i tiren dos corners, sense conseqüències.

L'empat

Triana, totalment desmarcat, torna a escapar i passa a De Miguel, qui centre; recull Palacios i xuta, Plattko treu dèbilment i és l'indicat avant-centre que remata la jugada.

L'empat ha vingut als 39 minuts i és una de les pifiades més sensibles per als "backs" blau-grana que res han fet.

El darrer gol, que és el de la victòria

La bala passa tot seguit a ésser manejada—valgui l'expressió—pels avant barcelonistes, obtenint-se un corner difícil d'esclarir, però finalment, Burdiel el treu.

Continúa la pressió barcelonista i es tira un altre corner. Quan hom creu que no tindria conseqüències, Sagi xuta i fa passar la bala per l'espai just entre el cos de Barroso i el pal. Anaven 42 minuts i els aplaudiments encara retronen quan sonà el descans.

La calor era insuportable.

La segona part, sense relleu

Els atlètics van a l'atac a penes el joc torna a començar i Plattko ha de deturar un bon xut de Palacios. L'ala dreta madrilenya, sigui per la bella actuació de Triana o per la poca eficàcia de Carulla, porta sovint la bala fins al cantó contrari. Plattko detura un segon xut de Palacios. Escapada barcelonista; la pilota passa sola per davant Barroso i l'Alcàntara malmet una ocasió molt propícia d'arrodonir el dia de la "rentrée" el prestigi que té com a xutador.

Triana és, certament, l'home d'aquesta segona part, en la qual els mitjos catalans no tenen la compenetració d'abans i la defensa dóna senyals alarmants.

Un penalty que no entra

En aquest fort atac madrileny, Planas incorre en mans en l'ària temible i s'acorda el penalty, sense protesta de cap mena. Pololo el tira... a tres metres del pal. Un excés de nervi ha evitat l'empat. Els blau-grana semblen refer-se i ataquen, particularment Samitier que hom diria té ganes de fer el seu gol. Amb l'ajut del marc, Po-

Magnetos Bosch Bugies

lolo salva un xut que semblava imparable. Després d'un bon domini català; en el qual, però, la davantera no es mostra tan compacta i encertada com abans, els madrilenys semblen anar obertament a l'empat i dominen. Amb la inseguretat dels defenses qui sap si ho haurien aconseguit, però sorgeix Bosch, que desenrotlla un joc molt científic.

Arrencada de Samitier que xuta amb precipitació i Barroso, amb molta "pose", evita el gol.

Samitier passa a extrem i Piera es col·loca entre mitjos i defenses; falten dotze minuts i el joc decau totalment. Uns i altres estan extenuats. Plattko té encara ocasió de lluïment, en salvar un bon tret de l'Olaso II, que en aquest segon temps s'havia canviat de lloc amb l'Ortiz que féu d'extrem.

L'inevitable estadística

Heu's-aquí l'estadística establerta del partit de referència:

Cops francs tirats contra el Barcelona per "foulds" i mans: 18.

Contra l'Athlètic: 13.

Offsidés senyalats contra Barcelona: 3 per 2, dels madrilenys.

Corners contra el Barcelona: 3 per 2 tirats contra els madrilenys.

Al voltant del match

Impressions i opinions

Saragossa bull de catalans; els arribats en l'express, en el ràpid, en el correu, en els mercaderies i en els tartranes; els que han volgut tragar-se més de 300 quilòmetres de pols, des del sumptuós 6 cilindres al modest vehicle de llauna, passant pels camions... tota aquesta prova de fallera futbolística és a la capital d'Aragó, deixant bocabadats als del país que no acaben pas de comprendre massa bé el per què tanta gatzara i tan xi-varri.

Trobar un allotjament, és una cosa tan difícil en el dia d'avui, com les mateixes entrades al camp de futbol que es revenen a preus exorbitants.

Ha vingut també gent de l'Alt Aragó i de Terol; bastants madrilenys i alguns de València i de la Rioja; però el català és la nota predominant.

Les insignies del Barcelona llueixen en tots els traus i tots els vehicles fan onejar el banderí blau-grana. Una invasió en tota regla és la que ofereix la ciutat.

No cal ni dir l'aspecte del camp des de molt abans de començar. Tot està ple, tot està venut. Això sembla la Unió Esportiva de Girona, ens diu algú a cau d'orella, i no podem menys de coincidir-hi. Hi ha tanta gent a fora com a dins, la qual cosa és innegablement un avantatge per presenciar els partits en pur amateur i no fomentar els perniciosos vicis de l'ús de la taquilla.

El sol és de plom; la calor, afixiant. A hom si li queda amb prou feines l'espai necessari per a eixugar-se de tant en tant la suor que rodola galtes avall. Tothom està impacient, frenètic... Arriben els del ràpid i porten encara tota la pols del viatge, pintat el rostre i la fatiga i l'engúnia passada per si no arribaven a temps de veure començar. Afortunats mortals que el tren—encara que només sigui per excepció—ha arribat puntualment. Se senten uns debils aplaudiments, que van augmentant fins a convertir-se en ovació aixordadora. És el Barcelona.

A poc, compareixen els de l'Athlètic i la rebuda és igualment cordial i entusiasta. El públic, doncs, es presenta amb el màxim de garantia per a les dues parts.

El joc ha començat i els catalans dominen; però, quin bell domini! Això és jugar! La bala rarament transpassa els dominis dels mitjos; Sancho juga amb una precisió admirable i Bosch fa una de les seves més memorables actuacions. Mentres, la davantera s'entreté materialment amb llurs contraris. Piera, com si per un moment aconseguís treure del damunt aquella apatia tan seva, centra una i altra volta. L'Arnau, fa veritables filigranes amb els companys. Samitier juga reposat però posant-hi tota la malícia; l'Alcàntara cerca l'ocasió d'abatre la desconcertada defensa amb un cop macís, contundent; Sagi, meravella per les seves constants arrencades d'un bellíssim efecte pràctic.

Tot va com una seda. Hom s'inclina ja per la victòria dels de casa. Un xut de l'Arnau i la bala s'introdueix dins la xarxa. Gol? Mes, ai las! que el xiulet s'ha fet sentir i la jugada s'anulla per off-side de Samitier....

Però no hi fa res, els barcelonistes continuen bellament i amb tranquil·litat la seva feina, en homes d'aire convençut que la victòria no pot escapar-se'ls.

I sorgeix el primer gol—vàlid—rebut amb sentit entusiasme. Aquest dimoni d'Arnau!...

Però l'Athlètic fa la revifalla. Triana, aquest filigranista que no poguérem veure a Barcelona i que amb prou feina si donà senyals de vida a Madrid, avui es demostra com l'home de facultats reals i el més temible per la seva rapidesa. El gol és obra tan personal d'ell com de la inopia i de la indecisió que s'ha vist en els backs de casa.

El Barcelona, però, no es desanima; torna serenament a l'atac. Sembla com si els defenses i porter madrilenys trobin ara més seguretat, mes això no dificulta el domini; domini saturat de bell joc, de passades precises, matemàtiques.

Un corner molt afinat de Piera i quan ningú no s'ho esperava, Sagi a tres metres de Barroso li engegà el tret... de la victòria. Retrunyen encara

Magnetos Bosch Bugies

els aplaudiments quan l'àrbitre ordena el descans.

La tarda, encara que calmosa, continua essent bella; la vista d'aquest cel blau entona i fortifica. Una tarda de franc optimisme...

S'ha reprès la partida, però el joc ja no és pas el mateix.

Els catalans han davallat, cal confessar-ho, sense embuts. Es ara l'Athlètic qui més sovint porta la bala i aquest diable de Triana en fa de les seves. Ortiz i Olasito han permutat el lloc; Palacios s'hi tira més cegament que mai; els mitjos formen una ratlla ben compacta i s'aboquen decididament a l'atac. Plattko té feina, perquè ni Walter ni Planas reixen del tot. Un penalty iatídic per braç d'aquest jugador. Desil·lusió... car serà l'empat: Però Pololo ha tingut massa voracitat i la bala brunzent va a rodolar pel cap d'uns espectadors mansois. Hom respira i els blau-grana probablement que també, perquè com advertits del perill conegut, ataquen. És clar que els seus atacs individualíssims ja no tenen la bellesa ni l'encís de la primera part, però Barroso, una i altra vegada ha d'entrar en joc guanyant aplaudiments. Les ocasions de perill se succeeixen pels

dos cantons; l'Alcàntara veu passar una bala pels seus peus; ningú no el marca, xutarà i el gol és segur. Ell prou aixeca la cama, però la pilota passa massa lleugera i el cop de peu es perd en el buit.

El joc perd ara netament. Samitier reemplaça a Piera, el qual es posa entre els migs i defenses. Es va passant temps bonament; alguns espectadors, això no ho troben bé i manifesten llur discrepància.

L'àrbitre ha assenyalat la fi. "All right". El Barcelona és finalista. Els aplaudiments i els hurras es confonen amb el tremolor de les banderes. Sagi és portat triomfalment i la més gran satisfacció es reflexa en tots els rostres.

Després de la joia de la victòria ve per al cronista aquelles obligades preguntes: Què li ha semblat a vostè el partit? Qui ha estat el millor? Qui guanyarà a Sevilla? etc., etc., preguntes que, naturalment, nosaltres ens hem molt ben guardat de fer a ningú, perquè ningú no s'ho creuria.

El primer a qui hem anat a interrogar, ha estat M. Landru. Els lectors s'estranyaran que invoquem el nom d'aquest famós barbut; però és que el senyor Olave té una tan gran semblança amb l'heroi fulletinenc de Versalles, que cada vegada que ens el trobem davant no podem menys de coniar-dre lamentablement. I que ens perdoni la fàcil equivocació.

Doncs el senyor Olave, que és una persona molt gentil i de tracte agradabilíssim, que presideix els gestins del futbol espanyol amb una bonhomia gairebé impròpia, ens assegura formalment que li ha agradat molt l'Alcàntara i que Piera ha fet una gran partida. Els de l'Athlètic han desenrotllat més joc que a Madrid, però el Barcelona ha estat més pràctic.

Ens acomiadem del senyor Olave, que pel que es veu és un humorista.

Interroguem a l'àrbitre, que és el bilbaí senyor

Magnetos Bosch Bugies

Tore. Ell ha suat la carnalada perquè el sol i la calor s'ho portaven, però joc, el que se'n diu veritable futbol només n'ha vist en els primers 25 minuts. Tot allò altre que han fet després, ha estat un simulacre de partit; un enganya pagesos. I veieu el que són les coses; Barroso ha perdut el partit per als madrilenys i no obstant ha fet coses monumentals i és qui més l'ha satisfet.

Passem ara al senyor Muniesa. El senyor Muniesa és un aragonès la mar de simpàtic i agradable; un home dels que no té mai un no a la boca, que treballa bojament en pro del futbol a Aragó, circumstàncies que el fan un president de la Federació de totes les preteses. Està el que se'n diu cotoi de debó perquè mai s'havia vist a Saragossa tanta gent en un partit de futbol i sobre tot un públic tan bon xicot i tan bon jan per a tots sense distinció.

Preguntem també a En Gamper, que està rebent encara les felicitacions per la part que li toca. No cal pas dir-ho està satisfet; molt satisfet; del públic, de l'àrbitre, dels seus homes. El senyor Gamper vessa joia i satisfacció per arreu.

Se li pregunta què es farà a Sevilla; què s'ha de fer, si no guanyar? Perquè l'equip no ha donat encara tot el rendiment esperat i aquest no podrà ésser que una victòria jugant contra l'Arenas.

Està particularment satisfet de l'àrbitre, que considera el que ha tingut més vista, més encert

i més energia de tots els que han arbitrat aquests últims partits.

Hem copsat a la sortida a Vallana, el famós back arenal. El "cuco" de diumenge que vé, a Sevilla. Naturalment, pel nostre caràcter de periodistes. Vallana no vol dir res, ni deixa endevinar res. No obstant, l'home confia i espera tranquil·la. La davantera blau grana ha tingut si, bons moments, però...

Mancava, per completar, saber encara moltes opinions; però no podem recollir (car l'espai limita) més que la d'un abnegat excursionista; la del senyor Miquel Casals, per exemple, tot ell bona fe i entusiasme: Hem guanyat per 5 a 1, afirma

Magnetos Bosch Bugies

rodonament.—Home, vol dir?—Mireu, sinó: 2 gols entrats; un altre anulat per offside, el de Sancho que també havia entrat i tampoc no ha estat vàlid i un corner que ha tret Barroso de dins.—Caram, caram...—Oh! I encara hem tingut desgràcia, perquè si no...

—Però mireu que els de l'Athlètic també han pifiat un penalty?... observa algú.—Ah! Però perquè no l'entraven!

El senyor Casals és tan indulgent pels de casa com exigent pels de fora.

Més preguntes...? Més entrevistes...? Que cadascú se'ls faci al seu gust que hi sortirà beneficiat.

El cas era guanyar i tot l'altre, són trons. Després de la victòria vint-i-quatre hores de tragi no tenen importància i la caravana entra a casa, satisfeta de tot.

La Federació Aragonesa ha tingut tota mena d'atencions per a nosaltres i tots els companys que hem assistit al match de Saragossa. A la nit tingué una delicadesa que fou molt celebrada: es tracta d'un sopar típic del país, servit a la Posada de las almas i amb tots els ells i uts. Allí es bevia amb porró del segle XVI, es menjava amb coberts de fusta i vaixel·la de terrissa i un menú també molt típic, però suculent de debó. Al final hi hagueren "jotes", constituint una bella festa sota tots els aspectes.

Figueres

La Unió Esportiva de Sans bat el Terrassa per 3 a 2

Diumenge passat s'inaugurà el nou i magnífic camp de la Unió Sportiva de Figueres. Per tal de presenciar el partit entre els equips del Sans i Terrassa el camp es vegé extraordinàriament concorregut d'aficionats de tota la comarca.

El Comitè de Festes ofrenà una valiosa Copa, donant més interès a la lluita.

A les ordres del col·legiat senyor Vidal els equips s'aliniaren de la faiso següent:

U. S. de Sans: Pedret, Balasch, Moltó, Tonijuan, Gularons, Calvet, Rini, Soligó, Feliu, Martínez i Oliveras.

F. C. Terrassa.—Sabater, Massagner, Homet, Pappell, Hellich, Kaiser, Roig, Brotó, Gràcia, Rediu i Parera.

Surt el Terrassa i es perden dues escapades del Sans per centrar Rini a fora.

Atac del Terrassa pel centre i xut de Gràcia a poca distància de la porta de Pedret.

Llenguer domini del Terrassa. Un nou atac terrassenc la conseqüència del qual és el primer gol,

La davantera blau-grana mostra diumenge una cohesió com feia temps no se li veia Samitier s'apresta a rebre la passada d'Arnau, però Pololo la intercepta

obra d'un xut d'En Gràcia a l'angle. Pocs moments després un preciós atac portat per Rediu i Gràcia és coronat amb altre magnífic gol d'altre xut del mateix jugador.

Centrada la pilota Rini recull una passada de Gularons, que corre la pilota internant-se, passant-se mitjos i defenses, i a pocs metres de la porta engega un fort xut esgaiat, obtenint el primer tanto pels seus.

El Sans s'anima i persisteix atacant, aconseguint dominar bella estona als seus contraris. Dos nous atacs a la porta d'En Sabater en el segon dels quals Feliu obté en forma brillant el gol de l'empat.

Es llança el primer corner contra el Terrassa que remata Feliu a fora. Un atac magnífic del Terrassa es perd per centrar Roig a fora.

I acaba el primer temps en el qual, a més dels gols apuntats n'ha estat anul·lat un altre d'En Feliu per ofside. Els quatre gols foren obtinguts en els primers vint minuts de joc, la qual cosa dona a comprendre el què ha estat el primer temps.

Durant el primer quart d'hora del segon presentem les pitjors jugades del partit no arribant els porters a entrar en joc ja que els davanterers d'ambdós equips es mostren apàtics i els defenses segurs. Cap a la meitat, però, el joc es torna animar.

Després d'uns atacs del Sans, Broto s'escapa sol i obté corner que es llençada a fora.

Domini del Terrassa, mes la sort no els afavoreix i perden varies ocasions magnifiques per a obtenir el gol, ultra mostrar-se Pedret segurissim i providencial.

En aquesta segona part domina menys el Sans, però amb més sort que els seus contraris, i així, en un atac asoleix Martínez el gol de la victòria. S'escolen els darrers moments del partit amb un free-kick contra el Terrassa, un xut als núvols, de Gràcia i un free-kick contra el Sans.

En general, el joc ha satisfet els més exigents, i els equips s'han mostrat molt anivellats. Malgrat el resultat, el Terrassa ha xutat més que els seus contraris, però la magnífica tasca d'En Pedret, i la desgràcia han fet que la victòria fos netament obtinguda pel Sans.

Les figures que més s'han destacat han estat Gràcia, Roig, Rediu, Broto, i Massaguer al segon

Magnetos **Bosch** Bugies

temps, pel Terrassa, i Pedret, Tonijuan, Feliu, Oliveras i Rini, pel Sans, secundant força bé Gularons i Calvet.

L'àrbitre, imparcial.

Al final del partit el capità del Sans recollí el trofeu obtingut, en mig de grans aplaudiments.

Mataró

Iluro-Sabdell

Inesperada i verament merescuda fou la victòria que l'equip ilurenec obtingué sobre tant potent contrari.

Durant el transcurs d'aquest encontre donà més mostres de conjunt l'equip de l'Iluro que no pas el C. S. de Sabadell.

A la primera part ja es marcaren els dos gols; el primer d'un bon xut a l'angle, d'en Soler, i el segon d'una rasa imparable de Canet. El domini correspongué a l'Iluro, i a la segona al Sabadell, tant l'un com l'altre, ajudats pel fort vent i bastant molest que feia.

Quan faltaven escassament deu minuts per acabar el partit, va ésser castigat l'Iluro per mans de Mauri amb un penalty, promovent-se una lleugera disputa que acabà amb la seva expulsió, i continuant l'Iluro amb deu jugadors; Tena que fou l'encarregat de tirar el càstig ho feu amb tant d'excés de punteria que la pilota tocà al pal.

El equip es formaren per l'ordre següent: (Sabadell) Estruch; Cabedo, Montaner; Morera, Sorribas, Flaquer; Pastor, Sanguesa, Bertran, Tena II, i Sans; en la segona part en Ribes substituï a Bertran. (Iluro): Florensa; Mauri, Comas, Bentanachs, Carbó, Lleonart; Bagó, Solé, Farré, Canet i Verdier.

Es distingiren pel Sabadell, Mantaner, Sorribas, Pastor i Tena II; i per l'Iluro, Florensa, Mauri, Comas, Lleonart i Canet.

Àrbitra Sauri i no a gust de tothom.

PRAT

El campionat bancari de futbol

Banc de Catalunya 2-Banca Marsans 1

Aquest partit tingué lloc al camp de l'Europa resultant un joc molt vulgar. Es pot dir que va guanyar el que va tenir més sort, encara que es perderen molts gols per ambdues parts.

SPORTMEN'S

INVITEM A COMPRAR

Bales reglament, a 3,95; 4,95; 7,95; 9,95 i 10,95
Jerseys futbol, a 3,95 tots colors
Mitges jugador, a 1,15; 1,85; i 2,35 tots colors
Pantalons jugador, a 1,75; 2,25; 2,95 i 3,25 tots colors
Càmares angleses, a 1,25; 2,30 i 2,95
Defenses, a 0,55; 0,75; 0,95; 1,45 i 2,95
Turmelleres angleses, a 6,45
Genolleres porter, a 8,95 i 9,45
» angleses, a 6,45
Guants porter, a 7,95; 12,45 i 17,95
Sabates futbol, totes les mides, a 10,35, i extra a 14,95

CASA LAYRET BOQUERIA, 29 - Telèfon 2853 A.

Fabricació especial per a Clubs: jerseys, pantalons i mitges futbol, etc., en tots colors i dibuixos que es poden desitjar sense augment de preus

El primer temps fou nul en quant a gols. Després del descans marcaren Gutiérrez i Vives pels vencedors i Iglésias pels vençuts.

Els millors sobre el camp foren Canals, Musté, Limiñana, Vives, Teixidor i Massó. Els restants, amb més voluntat que encert.

Els equips eren:

Catalunya.—Recasens, Castillo, Rull, Musté, Vives, Llausí, Domènech, Oliver, Gutiérrez, Massó i Simón.

Marsans.—Teixidor, Limiñana, Pujol, Gràcia, Farré I, Canals, Moncunill, Iglésias, Suñé, Farré II, i Planas.

Reus

En el camp de la U. S. de Reus s'ha celebrat aquest matí el segon partit corresponent al Trofeu Consolat República Colòmbia.

El partit ha estat molt competitiu, acabant amb la victòria del Catalunya per 2 a 1.

A la tarda i al camp del Camí d'Aleixar s'ha celebrat un interessant encontre entre Manresa i Reus amb el resultat de un a un cosa que diu el competitiu que ha estat.

Ha tingut cura de l'àrbitratge, no molt encertadament, el senyor Escoda, i els equips estaven formats per Corrons, Vila, Martí I, Delgado, Tort, Senzano, Gavalda, Codina, Homs, Rosell, Fonts, pel Manresa; Vallvé, Gil, Garreta, Vernet, Montfort, Salvadó, Margalef, Domingo, Mallorquí, Fort, i Mir, pel Reus.

Els autors dels gols han estat Codina, pel Manresa, aprofitant una pifia del porter local, i Mallorquí, pel Reus, d'un xut a l'angle que Corrons s'ha cregut anava a fora.

* * *

Abans d'aquesta partida n'han jugat una el Riudoms Deportiu i el tercer equip del Reus, guanyant aquest últim per 2 a 0.

Lleida

Una selecció del Barcelona composta per Toló, Domingo, Serra II, Serra III, Conrado, Riera, Baliu, Monté, Borrell, Dalmau i Parera, ha estat batuda per 2 a 0 pel Lleida, que ha presentat aquest equip: Uriach, Zamora, Timo, Ezpeleta, Riera, Subies, Ferran, Teófilo, López, Jorge i Ibáñez.

Quasi en tota la partida ha dominat l'equip local, degut més que res a la bella forma que se'ns han mostrat els mitjos i defenses.

La davantera, per la raó de presentar-se amb elements nous, no ha rendit l'eficàcia que estem segurs ha de donar quan es coneixin llur joc.

El Barcelona ha fet una tasca de defensa excellent, sobressortint-hi els dos Serras.

L'àrbitratge de Roger, bó.

S'espera amb expectació l'encontre de campionat «Joventut-Gimnàstic», més que res per veure l'actuació dels locals enfront el campió tarragoní, al que s'el considera superior.

Els dies de festa major, 12 i 13, el Lleida, ha organitzat dos partits contra l'Europa.

Viva contrarietat ha causat als lleidatans, la campanya que el Tàrraga està fent contra el Joventut, en unes fulles redactades amb un llenguatge improri. Si els targarins poguessin analitzar bé la seva actuació potser se'n sentirien avergonyits!

Olot

Dissabte en Ramon de Roca obsequià a la Junta i equippers de l'Olot F. C. amb un esplèndid sopar per a celebrar l'avantajosa puntuació obtinguda en el darrer campionat del grup A de la província.

Fou molt ben acollida per tots l'esplendidesa del president del futbol local, i el servei acurat del Restaurant de l'Estació que tan bé dirigeix la Paça Castanyer.

—Diumenge hi hagué un partit amistós entre un equip local i els Morters del 42, a benefici del jugador local En Joan Trayter, el qual ha determinat retirar-se.

El partit no tingué res de notable, si bé tots procuraren complir fent-ho amb força noblesa, però sense jugades dignes de nota especial. Guanyaren els nostres per dos goals a un dels forasters.

Esplugade Francolí

Tingué lloc el anunciat partit de futbol entre els primers equips del Montbrió F. C. i el local Esplugade F. C., al camp d'aquest, en el qual resultà vencedor, després d'una lluita verament forta, l'equip local per 5 a 0.

Tots els gols foren entrats a la segona part.

Palafrugell

El Concurs Cope Empordà

A La Bisbal han jugat un partit corresponent al concurs Copa Empordà, la U. S. Bisbalenca i el Palafrugell F. C. Malgrat la desnivellació de forces, l'encontre ha resultat bastant interessant, en tancar-se, els propietaris del terreny, en una defensa heroica davant del persistent atac dels palafrugellencs, que han vençut per 4 a 0; entrats per Bisbe, Bonal i Pons I.

Sembla que Sant Feliu, Figueres i Palafrugell seran els qui amb més probabilitats d'èxit es disputaran el trofeu.

Magnetos **Bosch** Bugies

Holanda bat Bèlgica per 5 a 0

Bruselles.—3.—L'equip holandès de fútbol associació ha batut netament el de Bèlgica per la notable diferència de 5 a 0. Aquest resultat s'imputa al fet d'haver constituït una selecció a base d'elements joves i poc bregats encara en aquesta classe de partits.

NOVES

Hongria té compromesos per aquest any, partits internacionals contra els següents equips: Austria (3 maig. A Viena); Bèlgica (21 maig. A Budapest); Polònia (5 juliol. A Cracòvia o Varsòvia); Suècia (12 juliol. A Stockholm); Espanya (23 o 24 setembre. A Budapest); Txeco-Eslòvaquia (octubre. A Praga); Austria (partit retorn a Budapest al novembre).

—El Nacional de Montevideo està anunciant per a celebrar un partit a Praga, amb l'Sparta, el 17 d'aquest mes. Per aquest partit cobraran—si es fa—unes 16.000 pessetes.

També hem llegit que tenen el compromís de jugar tres partits a Polònia, sense data fixa encara. Per aquests tres partits (un a Lemberg i dos a Varsòvia), han demanat 5.000 dòlars. A més a més, jugaran partits a Munich, Nuremberg i Hannover.

—En el darrer partit entre Holanda i Suïssa, vencé aquesta per 4 goals a 1. El més bonic és que el dia abans els suïssos encara no sabien l'equip que havien de presentar.

—La Federació Suïssa de Futbol i Atletisme, ha celebrat aquests darrers dies l'aniversari de la seva fundació.

Actualment reuneix 450 clubs amb 55 adhérits.

CICLISME

L'estat actual del ciclisme

No pot negar-se que, de dos anys ençà, l'esport ciclista ha experimentat un creixement molt notable. Va remarcant-se en les masses un interès cada dia més accentuat en conèixer els resultats de les curses i una inclinació, no despreciable, per part de l'element jove, a practicar atlèticament aquest esport.

Indubtablement, aquests símptomes són confortadors per a tots els que desitgem el millorament del ciclisme, ja que demostren una major vitalitat en la marxa d'aquest esport; malgrat això, jo crec que hom ha posat una confiança excessiva en la forma de manifestar-se aquest avenç. El camp ciclista està desorganitzat, i, si no se li donen noves orientacions, està en perill d'enderrocar-se tota la preponderància assolida amb tantes dificultats.

El millorament tècnic dels nostres ciclistes ve essent, fins avui, una cosa completament impossible.

Quants són els veritables "routiers" que podríem seleccionar actualment per a les veritables batalles de la carretera. Poden comptar-se escassament amb els dits d'una mà. I especialistes de la pista, quants en tenim? Un nombre insignificant.

Els exemples són ben recents: Janer no tingué contrincant en les darreres curses Gran Premi Peugeot i campionat de l'Esport Ciclista Català. El mateix "routier", juntament amb Saura, es mostrà neta superior sobre la resta de llurs adversaris. Es que les tres curses esmentades varen donar-nos la impressió d'una abundància, encara que no fos més que relativa, de "routier" de classe veritable?

En pista, si separem oBver i Llorens, cada u en la seva especialitat, quants més en resten que puguin ésser classificats en un pla apreciable?

En curses de segona i tercera categoria i neòfits, n'hem vist sortir 80, 100 i més, entre els quals es revela de tant en tant alguna nova figura, però aquests, o resten en la inactivitat o ens proven que la seva forma no tan sols no progressa, sinó que en alguns àdhuc disminueix.

Les causes, segons la meua manera de veure, són ben clares. Aquests ciclistes no tenen ningú que prengui cura d'ells i la major part estan mancats de protecció oficial i no compten amb cap club que estimuli llurs aficions i entusiasmes i es preocupi de llur millorament físic.

Mancant aquests elements, és difícil, gairebé impossible, que el ciclisme s'aixequi sobre una base ferma. Els nostres clubs tenen a la seva mà produir la reacció benefactora que ha de fer, dels mediocres, bons ciclistes, i dels bons, tal vegada champions.

Un petit sacrifici, oferint cada un dels clubs, per al seu equip, un entrenador que dirigís les activitats de cada atleta, sotsmetent-los a un degut règim, donaria tot seguit resultats favorables per al desenvolupament físic; i un propòsit decidit per a formar l'"esperit d'equip", faria que s'enlairés la condició moral dels ciclistes, preparant-los per a les lluites, ben enfortits, ja que la millor condició d'un atleta i majorment d'un ciclista depèn igualment del seu estat físic i moral.

L'exemple viu el tenim en els ciclistes de Biscàia i Guipúscoa, els quals, de poc temps ençà, ens han sorprès amb actuacions brillantíssimes, fruit principalment de la intervenció directa dels clubs dels esmentats països, que han sabut solidaritzar admirablement

**AQUEST NÚMERO HA
PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

*La festa del Pedal
Els participants passant pel Saló de Sant Joan*

l'"esperit d'equip", gràcies al qual i a la cura i interès que demostren per als seus corredors, van progressant i seran ja, potser, els que més es distingiran aquesta temporada.

El cas de Sarduy i Montero, batent els nostres Janer, Musió i Monteys en la darrera Volta a Guipúscoa, fou el primer avís que per mi tingué una significació, i vull recordar-ho ara en començar la temporada de les grans proves, perquè les ensenyances no caguin en l'oblit.

R. TORRES.

La Festa del Pedal

Superant l'afluència d'anys passats va celebrar-se diumenge, a Mollet, la manifestació ciclista anomenada "Festa del Pedal", la finalitat filantròpica de la qual, la fa doblement simpàtica i atractiva.

La caravana ciclista que des de Barcelona es traslladà a Mollet, fou nombrosíssima, cridant l'atenció l'original indumentària de molts dels que hi anaven. La gatzara fou la nota més sortint d'aquesta festa.

A Mollet, on es descapdellà gairebé tot el programa anunciat, fou la de diumenge una gran diada. Hi hagué àpats, discursos, balls, rifa benèfica, etc., etc. Sense que la tranquil·litat i l'esperit de companyonia es torbessin ni un sol moment.

A.

RUGBY

Un bell auguri...

Els catalans de Perpinyà han guanyat el Campionat de França de rugby

El partit final del Campionat francès de rugby, que havia hagut de suspendre's diumenge anterior a causa del temps, va acabar abans d'ahir amb un superb triomf de l'equip català.

El partit que tingué lloc a Narbona era amb els de Carcassona, essent asprament disputat, i guanyant els catalans per 5 a cap, d'un assaig transformat per Ramis.

La proesa d'aquests, que per a aconseguir-la han hagut d'eliminar primer el Tarbes, després el Narbona i finalment els vençuts de diumenge, ha arrencat esclats d'entusiasme i admiració entre els rugbymen de la veïna República.

«La U. S. P.—diu un important diari—ha obtingut la seva victòria mes netament del que hom preveia. Ha confirmat la impressió que ens donà darrerament a propòsit de la seva cohesió i del seu mètode».

L'esforç del Perpinyà es tant més notable i digne de lloança perquè el cercle semblava que difícilment podria remuntar-se de l'estat en què es trobava i a començaments de temporada s'hauria reputat com una futesa creure que assoliria el Campionat.

Els perpinyanencs són champions de França per tercera vegada i el goig i la satisfacció que ha causat en ells la seva victòria és compartida per tots els esportius catalans.

La coincidència de certs fets merament esportius amb què s'han trobat enguany els catalans d'allà i els d'aquí, semblen ésser un falaguer auguri per al resultat del partit de diumenge que vé a Sevilla.

Que almenys poguem celebrar també la coincidència en la victòria.

ATLETISME

Tarragona

Els campionats del Club Gimnàstic de Tarragona

La primera jornada dels Campionats atlètics del Club Gimnàstic ha transcorregut sense gran animació de públic, però, amb una bona participació d'atletes en quan al nombre.

Les marques acceptables les han establertes Llorens i Olivella, però, no precisament en les especialitats llurs, sinó en proves que no captiven tan la seva atenció. Llorens ha millorat el salt de perxa, en relació amb la marca que feu la passada temporada, deixant-lo en 2 m. 70 cm., i Olivella ha fet quelcom de semblant en el triple salt, quedant primer amb 12 m. 37 cm. En els salts d'alçada, disc, 100 m. lllisos, 110 tanques i 1.500 lllisos estem acostumats a veure fer quelcom de millor als atletes vermells.

RESULTATS TECNICS:

Salt d'alçada: Olivella, 1 m. 60 cm.; Llorens, 1 m. 45 cm.; Laboria, Huguet, Güell II i Ripoll, 1 m. 40 cm.; Gibert, 1 m. 35 cm.

Perxa: Llorens, 2 m. 70 cm.; Cornadó, 2 m. 40 cm.; Andreu, 2 m. 30 cm.; Huguet, 1 m. 80.

Triple salt: Olivella, 12 m. 37 cm.; Roig, 11 m. 66 cm.; Güell II, 11 m. 62 cm.; Ripoll, Gibert, Huguet i Llorens.

1.500 m.: Casas, 5 m. 37 s.; Ros Pallach, Mi-quel i Gras.

Disc: Llorens, 32 m.; Olivé, 24 m. 5 cm.; Güell II, Ripoll i Olivella.

110 m. tanques: Llorens, 20 s. 1/2; Olivella, 21 s. 2/5.

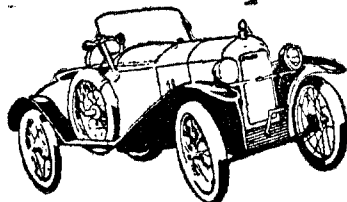
100 m. lllisos: Güell II, 13 s.; Güell I, Olive-lla, Ripoll i Ruiz.

Diumenge vinent se celebraran les proves restants.

**CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA**

O.S.

**CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA
E. y J. PUJOL XICOY
Clarís, 103 - Teléf. G. 371 - BARCELONA**

AMILCAR

**AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES**

**J. ALVAREZ y C., S/C
Provenza, 185**

B O X A

Lluís
Angel
Firpo

En començar l'any 1923 desembarcà als Estats Units un boxador sudamericà: Lluís Angel Firpo, anomenat també "El Brau de les Pampes". El record del boxador "criollo", era ben poc interessant, i tan sols comportava victòries damunt d'hommes d'escassa vàlua i completament desconeguts fora de Sud-Amèrica.

Fou, en les primeres setmanes, cosa bon xic difícil que un organitzador qualsevulla vulgués escoltar Firpo amb mires a posar en peu algun encontre. Als Estats Units, país de campions i pàtria de campions, és considerat amb cert escepticisme l'estranger que hi desembarca. Hom sap per endavant que en el primer encontre, o en el segon, serà irremediablement batut per un "as" de suburbi o de província. Ni els Carpentier, ni els Siki, ni els Ledoux, ni els Paul Fritch, han tingut escapatòria.

Firpo, però, no desmaia, i, ben secondat per la colònia argentina de Nova York, aconseguí obtenir un encontre amb Bill Brennan, una "vella glòria" dels rings americans, car Brennan, malgrat tenir aleshores 30 anys justos, es podia considerar que estava a les acaballes de la seva carrera, puix que, bo i no havent estat batut més que per Lloyd Johnson, havia fornit alguns centenars d'encontres.

El match fou conclòs per al dia 12 de març, a Nova York; Firpo assolí la victòria per knock-out al dotzè round. La crítica remarcà tot seguit la gran fortalesa del "brau de les Pampes", digna pariona del seu complet desconeixement de l'art de la Boxa.

Diversos matches de no tanta importància celebrats per Firpo fora de Nova York, confirmaren la dita dels crítics i constituïren altres tantes victòries per knock-out sobre adversaris no del tot mancats de mèrits.

El dia 12 de maig del mateix 1923, l'argentí reaparegué a Nova York davant Jack Mac Auliffe, un altre gegant de la boxa americana. El resultat fou el mateix: Mack Auliffe, el mateix que Billy Brennan, que Tailor Maxton, que Joe Mac Cann, etc., etc., restava knock-out davant Lluís Firpo.

Pel setembre del mateix any 1923, al cap de sis mesos d'haver desembarcat als Estats Units, Firpo havia obtingut deu victòries per knock-out i no havia conegut encara una desfeta.

Aleshores hom parlà d'oposar-lo a Dempsey. Tex Richard, que ja havia organitzat a Jersey City l'encontre Firpo-Jess Villard, intervingué oferint una bossa de mig milió de dòlars, i la cosa quedà ben aviat arranjada...

El 14 de l'esmentat mes de setembre, Firpo i Dempsey boxaren a Nova York pel campionat del món del pes fort. Tothom recordarà que, poc després de començat el match, els que hi assistiren tingueren la impressió que la sèrie de victòries per knock-out obtingudes per Firpo, continuava impertorbable quan, per mitjà d'un crochet de dreta, Jack Dempsey, després d'encaixar una pedregada de cops terribles, fou projectat fora del ring. La corona de campió del món de totes les categories semblà aleshores a molts espectadors poc segura damunt la testa de l'"Apol·lò Americà", però, tot plegat, allò no fou més que un ràpid

pesombre, car quatre segons després Jack Dempsey es trobava novament damunt del ring i donava la rèplica a l'argentí, qui ben inútilment havia concebut esperances de triomf. Pocs segons més, i Firpo flectia els genolls, seriosament tocat pel puny contrari, i finia el round amb penes i treballs. Al round següent, Lluís Angel Firpo, "el brau de les Pampes", experimentava per primera vegada les dolçors del knock-out, mentre Jack Dempsey, que continuava en possessió del seu títol, escoltava indiferent l'ovació que li tributaven els seus compatriotes amuntegats a Madison Square Garden. Acostumat a vèncer, Dempsey no s'immuntà pas gaire, i ni tan sols es considerà obligat a llevar-se del cap la tovallola que li llançà el seu manager, bon punt acabà la lluita...

Al dia següent la premsa americana coincidia en que Firpo havia estat, en el primer round, amo de la situació, i que si no havia aconseguit treure un profit completament favorable del seu avantatge havia estat perquè no sabia boxar...

Després de la seva desfeta, Firpo s'encaminà a la seva pàtria, on aconseguí, entre altres de menys importància, una nova victòria per knock-out damunt Ermíno Spalla, ja aleshores campió d'Europa del pes fort. Retornat als Estats Units, on féu diversos matches, conegué novament la derrota a mans de Jim Sharkey i d'algun altre...

Desembarcat a Europa, des de començos de l'any actual, Firpo no ha pogut celebrar-li cap encontre, i s'ha limitat a gaudir de la baixa de la moneda. En aquestes condicions, uns organitzadors bilbaïns li han ofert una bossa de 70.000 pessetes per boxar amb Pauli Uzcudum pel mes de juny. Firpo ha acceptat la bossa, però ha imposat la celebració del match pel setembre que ve, vist que fins aleshores no haurà finit el seu entrenament, el qual comporta la pèrdua d'uns d'uns deu o dotze quilògrams de pes, i vist que "el brau de les Pampes", qui en pesa ara 112, necessita presentar-se a 100 quilògrams per a estar en forma.

Fill de Buenos Aires i d'origen italià, el campió del Sud-Amèrica totes categories es com Eddie Martín, com Frankie Genaro, com Johnny Dundee, per no citar més que els que han estat campions del món, una altra mostra de la gran puixança que assolixen els plançons llatins transplantats en terres d'Amèrica.

Mancat de veritable ciència pugilística i massa gran ja amb els seus 27 anys per a assimilar-s'hi, Lluís Angel Firpo tindrà en Pauli Uzcudum un adversari un parell de pams més petit i que, més que la seva ciència pugilística, farà valdre també, principalment, la seva força. Ja veurem, doncs, pel setembre, qui dels dos reïx en aquesta tasca. —**Crítias.**

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456

ELS AMATEURS

Dimarts passat continuaren a l'Iris, les eliminatòries del Campionat que quedaven provisionalment suspeses per a donar lloc a la vetllada professionals que tindrà lloc aquest vespre al mateix local.

—A Madrid s'han celebrat ja les finals del campionat de Castella, obtenint-se els següents campions.

Pes mosca: Moreno.
Pes gall: Garcia.
Pes ploma: Bautista.
Pes lleuger: Bravo.
Pes welter: Cermenyo.
Pes mitjà: Anguiano.

Hom notarà que en el pes ploma segueix essent campió el conegut amateur "marron" Bautista.

Sembla que el més notable dels esmentats boxadors, és Moreno, pes mosca.

—En les finals del campionat alacantí queden proclamats campions: Rubert, pes mosca; Reig, welter, i Fabra, mitjà.

—Hom parla de constituir una Federació Andalus de Boxa.

BICICLETES
DES DE 150 PESSETES

R. RICO

Corts Catalanes, 463

LES ORGANITZACIONS

Aquest vespre es celebrarà a l'Iris Parc, una vetllada de boxa a base de l'encontre en deu rounds Ricard-Alis-Pionier. La performance fornida per Alis davant Egrei fa esperar que l'ex-campió d'Espanya del pes welter fornirà una altra bonica, exhibició. El seu contrincant vencedor de Brenzel, el campió d'Alemanya del pes mitjà ha estat un boxador de mèrit havent celebrat encontres amb resultats diversos amb tots els boxadors francesos i anglesos de la seva categoria, entre ells, Batling Siki, Balzac, Prunier, Lewis i altres. Això fa creure que Pionier, que té fama de "puncher", farà un paper acceptable davant Ricard Alis, malgrat trobar-se al final de la seva carrera.

Virgili Calvo, la brillant victòria del qual damunt Marin li valgué, dimarts passat el campionat de Catalunya del pes mig fort, reapareixerà a la mateixa reunió davant el madrileny Cano que hom considera dintre la seva categoria, millor que el seu compatriota Las Heras.

Cuenca boxarà contra Roca i Renzi contra López.

NOVES DE TOT ARREU

Mascart, la desfeta per qualificació del qual davant Corbet, podia deixar algun dubte respecte de la seva vàlua, en comparació amb la dels boxadors americans, fou batut dijous darrer per Red Chapman, copiosament per punts. Cal tenir en compte que Chapman malgrat comptar amb una decisió damunt Jhonny Dudée, no és pas encara el campió dels plomes, títol que detenta Kid Kaplan.

El francès en vista de la seva desfeta ha optat per a prendre novament el vapor cap a Europa. Decididament, els boxadors europeus tenen poca feina a fer als Estats Units.

—Hobin va batre darrerament a Anvers Shakers. Hobin, que sembla ara en dificultats per fer el pes welter es presenta a 68 quilos. Següim creient que Shakers continua essent l'únic welter capaç d'arrabassar-li el campionat d'Europa.

TENNIS

El final del concurs del Polo

Alir es repartiren els premis d'aquest concurs els vencedors del qual han estat Sindreu, Sindreu-Olano, M. L. Marnet i M. L. Muntadas-Olano en les proves respectives. Hem vist alguna partida ben interessant, i entre elles anotarem la semi final Sindreu-Andreu, i la final molt ben jugada per Olano a qui cada dia veiem més en forma. S'han distingit, també, Lola Marnet i Rosa Torras, i en la segona categoria Lobo, que és llàstima que no tingui més cura del seu entrenament, ja que reuneix grans condicions per al nostre esport.

L'organització acurada en extrem i un èxit de públic ben falaguer.

Podem donar una notícia ben agradable per als aïmants del tennis. El tan esperat match Plaà-Flaquer, que tant ha fet enraonar, es repetirà el diumenge per veure al Pompeya tots els que volen ésser bons «tennismen».

CRYSTIE

Societat general
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva:
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

MOTORISME

El VI concurs del bidó de 5 litres

Com que l'automòbil, com més va, més es converteix en vehicle utilitari i a l'abast d'un major nombre de gentes, els concursos de consum s'entenen per tot arreu.

En la prova del bidó de 5 litres, que per sisena vegada organitza l'A. C. de l'Oest de França, hi ha enguany lleus modificacions, les quals tingudes en compte li donen aquestes característiques: Hom hi admet cotxes inscrits per llur propietari o bé per constructors, representants, etc.; aquestes darreres, però, seran certificades del tot conformes a la descripció del catàleg i obligatòriament posades en venda després de la prova segons els preus de catàleg, la qual cosa s'estima en certes curses de cavalls, però que sapiguem és la primera vegada que ho veiem en una cursa d'automòbils. És obligatòria també una velocitat mitjana de 45 quilòmetres i l'ús d'essència; no-gensmenys, el que ho desitgi, podrà demanar una altra prova emprant un carburant qualsevulla, amb un marge d'una hora per al reglatge del motor...

Els motors de petita cubicació Dos records establerts per l'Austin Seven (750 c. c.)

El motor d'explosió tal com es concep i construeix avui, dona un rendiment que hauria semblat impossible d'obtenir als primers constructors. Els reglaments de les grans proves, reglaments limitatius, han contribuït força a dirigir els projectistes vers aquests resultats.

Avui dia, hom veu clarament com és possible assolir velocitats elevadíssimes amb motors de poca cubicació, i això sense que els principis fonamentals dels actuals motors d'explosió siguin diferents dels dels primers temps.

Cada dia més, s'estén la màquina de poca cilindrada, tant en automòbils com en motocicletes. Adhuc els americans, els més inclinats a les grosses cubicacions, comencen de seguir les tendències europees. Així veiem en el programa d'Indianapolis d'enguany l'adopció de la fórmula "1.500 c. c., 365 quilograms, sobre alimentació autoritzada", que començarà de regir l'any vinent, d'una banda, i d'altra, els més nous tipus de motos apareguts entrant en el corrent europeu.

El motorisme anglès ha estat el que més ha fet en el sentit de limitar la cubicació, per bé que s'hagi generalitzat ràpidament per tot Europa la tendència vers les màquines petites. Ha calgut afegir categories a tots els reglaments, per tal que hi tinguessin cabuda els motors de cubicacions que abans haurien semblat una curiositat dels gabinets de física o dels laboratoris de mecànica pedagògica.

Del que és capaç un motor, ho palesaria la comparació de la llista de records fins ara en peu amb la d'uns quants anys endarrera.

L'última performance del gènere l'acaba d'acomplir un ciclear anglès de 750 c. c., l'Austin Seven. Ja quan les curses inaugurals de la pista de Monthéry, la velocitat mitjana horària de 128 quilòmetres mantinguda prop de dotze hores fou comentada com calia entre els que s'interessen per aquestes coses. No té res d'estrany, doncs, que el capità Arthur White, pilotant un autocicle Austin 750 c. c., el 15 del mes passat establís el record del quilòmetre llançat (85,97 milles, 138,35 quilòmetres per hora) i el de la milla llançada (84,29 milles, 135,648 quilòmetres per hora), records tots dos que s'acosten bastant als de la categoria superior d'autocicles 1.000 c. c.

El Saló de l'Automòbil

Amb aquella activitat que creix a mesura que s'acosta la data de la inauguració, es treballa activament en l'arranjament dels locals destinats al Saló de l'Automòbil que s'obrirà la setmana vinent.

Com és natural, aquesta manifestació de la vitalitat de la indústria i del comerç de tot el que de prop de lluny té relació amb l'automòbil, ha crescut de manera considerable en relació amb els Salons anteriors. Aquest any ha calgut habilitar el Palau d'Art Modern i el de la Indústria per a poder donar cabuda a tots els expositors, senyal evident de la importància que assolirà el Saló que està a punt d'obrir-se.

L'exhibició, doncs, serà una cosa completa. Hom pot dir, sense por d'equivocar-se, que no quedarà ningú de Barcelona dedicat a aquest ram que deixi d'exposar-hi.

Qui vulgui fer-se càrrec experimentalment de l'estat actual de la tècnica automobilística i de totes les qüestions que hi estan relacionades, no trobarà res de millor que un examen del contingut dels stands.

Encara és massa aviat per parlar-ne detalladament com es mereix; limitem-nos a assenyalar la importància del Saló d'aquest any, i reservem per a més endavant els extensos comentaris que es mereix.

Joan Rocha *Derby* **Diagonal, 456**

La XVI Targa Florio

Setze vegades ha tingut lloc la Targa Florio; és, doncs, una de les proves automobilístiques més antigues. Des de 1906 en què es celebrà per primera vegada, només ha conegut la interrupció dels anys de la guerra, de 1915 a 1918.

De 1906 a 1911 es féu la prova damunt el primer circuit de Madonies, de 1912 a 1914 sobre la Volta de Sicília, i des de 1919 sobre l'actual circuit de Madonies. Aquest circuit és cèlebre pel seu traçat accidentat.

Cada volta del circuit comprèn vuit cents viratges. No cal dir, doncs, que les condicions del corredor són d'influència en l'èxit de la cursa. Els resultats de la prova no són impressionants per al públic, puix que la velocitat mitjana assolida ha estat sempre inferior als 70 quilòmetres per hora.

Heu's aquí la llista de guanyadors els diversos anys, amb les mitjanes obtingudes des de 1919:

- 1906.—Cagno (Itala), 450 quilòmetres.
- 1907.—Nazzaro (Fiat), 450 quilòmetres.
- 1908.—Trucco (Isotta-Fr.), 450 quilòmetres.
- 1909.—Ciuppa (Spa), 150 quilòmetres.
- 1910.—Cariolato (Franco), 300 quilòmetres.
- 1911.—Ceirano (Scat), 450 quilòmetres.
- 1912.—Snipe (Scat), 1.050 quilòmetres.
- 1913.—Nazzaro (Nazzaro), 1.050 quilòmetres.
- 1914.—Ceirano (Scat), 1.050 quilòmetres.
- 1919.—A. Boillot (Peugeot), 432 quilòmetres (55 quilòmetres 032 p. h.).
- 1920.—Meregalli (Nazzaro), 432 quilòmetres (51 quilòmetres 080 p. h.).
- 1921.—J. Masetti (Fiat), 432 quilòmetres (58 quilòmetres 336 p. h.).
- 1922.—J. Masetti (Mercedes), 432 quilòmetres (63 quilòmetres 091 p. h.).
- 1923.—Sivocci (Alfa Romeo), 432 quilòmetres (59 quilòmetres 178 p. h.).
- 1924.—Werner (Mercedes), 432 quilòmetres (66 quilòmetres 018 p. h.).

Enguany només hi ha hagut que 25 inscripcions.

mentre que l'any passat n'hi hagué 41, disminució atribuïble a les dificultats del circuit.

Ensems que la Targa es corre la Copa Florio. El reglament d'aquesta darrera preveia que es disputaria set vegades i s'atorgaria a la marca que guanyés més cops, però com que cada any fou una marca diferent la guanyadora, el cav. Florio decidí organitzar-la per vuitena vegada. En acabar la quarta volta del circuit podrà saber-se quina de les tres marques (Itala, Fiat i Peugeot) s'ha adjudicat la copa.

La cursa

Telegrames de Cerda senyalen que prengueren la sortida Dauvergne, Rigal, Wagner i Boillot, tripulant «Peugeot», Constantí Peter i els germans Vizcaya sobre «Bugatti».

Els resultats

Encara que els telegrams procedents de París donaven una classificació diferenta, informacions posteriors permeten donar com a definitius els resultats següents:

Guanyador «Targa-Florio»: Constantini, sobre «Bugatti», que ha fet els 540 quilòmetres en 7 h. 22 m. 32 s. (terme mig de 70,350 quilòmetres per hora), la qual cosa constitueix el record de la prova.

Guanyador «Copa Florio»: Boillot, sobre «Peugeot», el qual per esser-ne guanyador per tercera vegada i ésser l'últim any que es corria, se l'adjudica definitivament en un 18 H. P. sense vàlvules.

Cal lamentar un accident ocorregut a Dauvergne que amb el seu mecànic resultaren ferits.

En Ferran de Vizcaya a la tercera volta es veié forçat a l'abandonament per haver foradat el càrter, una pedra.

Classificació general:

1. Constantini, sobre Bugatti, vencedor Targa-Florio, en 7 h. 22 m. 32 s.
2. Wagner, sobre Peugeot, en 7 h. 37 m. 2 s.
3. Boillot, sobre Peugeot (guanyador Copa Florio).
4. Pierre de Vizcaya, sobre Bugatti.

CAMISERIA VEHILS i VIDAL

2, PORTAL DE L'ÀNGEL, 2

Rebudes noves col·leccions en gèneres per a camises a mida en

**PERCALS, CEFIRS, FANTASIA
: POPELINS I SEDES :**

Lo més nou i de bon gust : Prues baratíssims

VISITEU LA

IV Exposició Internacional Automòbil, Aeronàutica, del Cicle i dels Esports, de Barcelona

Presidència d'honor de S. M. el Rei

del 16 al 26 de Maig de 1925

Palau de l'Art Modern i de la Indústria

(28.000 metres quadrats de superfície)

Automòbils

Les millors i més reputades marques del món, exposades en 210 stands

Aeronàutica

Reial Aero Club de Catalunya, Aeronàutica Militar, Escola Aeronàutica Naval, Línies Aèries Latécoère, En Jordi Loring, Penya de l'Aire.

Camions, Omnibus

Canots Automòbils, Motors Marins, Neumàtics, Motos, Cicles, Accessoris de totes classes, Vestits, Publicacions, etcètera, etcètera.

PILOTA BASCA

Del Club

Bascònia

Nombrós públic acudí a presenciar els partits que es jugaren diumenge al Frontó del Principal, amb motiu del repartiment dels premis del Concurs de 1.ª i 2.ª categoria darrerament celebrat.

Encara que tots eren força interessants, sobresortia el primer, en el qual devia lluitar amb la parella Navarro-Cuartango el famós palista professional Modest Perea, qui galantment havia ofert la seva cooperació. El resultat del partit diu prou el que va jugar tenint en compte la brillant actuació de la parella que en partit a 30 punts varen quedar a 23.

En el segon partit lluitaren Balet-Otamendi vermells contra Cuchy-Guridi blaus, guanyant els primers per 35 a 24, gràcies al bon joc de tots dos i especialment d'En Balet, qui estigué segur com sempre en tot el partit, en que pot dir-se que no deixaren de dominar ni un sol moment, amb tot i la forta defensa que els oposava Cuchy, qui va jugar un dels seus millors partits.

El tercer partit a net el jugaren Bo (J.)-Rovirosa vermells contra Rigau-Alcorta blaus, guanyant també els vermells per 40 a 35. La inseguretat d'Alcorta en començar el partit va fer que arribessin a portar els vermells 11 punts d'avantatge, fins que a l'última desena després d'uns tantos molt discutits, varen poder escurçar aquesta diferència a 4 punts, degut al joc sempre col·locat d'En Rigau i a la més segura actuació del seu company, el qual és llàstima no hagués jugat igual en tot el partit, car bé podia haver canviat el resultat.

De l'actuació dels jugadors cal remarcar la d'En Rovirosa actualment en plena forma, així com la d'En Bo, que ha demostrat avui que a net, juga potser tant com a brut, puix que en pocs partits li havem pogut apreciar un joc tan complet com el d'avui. Dels vençuts el millor En Rigau, bé que en començar ha estat un xic insegur, sens dubte per la desconfiança en el seu company que li feia entrar més pilotes de les que devia.

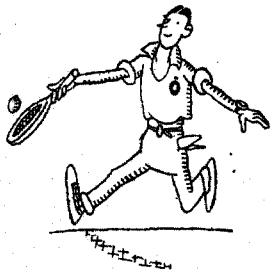
Entre el segon i tercer partit ha tingut lloc l'esmentat repartiment de les copes dels senyors Ciudad, Balet-Bosch i Escudero que s'han disputat en l'últim concurs celebrat, corresponent els premis a les següents parelles:

Primer premi, primera categoria, Cuchy-Rovira.

Segon premi, primera categoria, Balet-Rigau.

Primer premi, segona categoria, Puig-Patan.

Segon premi, segona categoria, Escudero (F)-Soler.

LA COPA
DAVIS

El dia 17 del mes passat, va tenir lloc a Washington, el sorteig reglamentari per tal d'establir l'ordre de joc corresponent al primer torn eliminatori entre els equips de les diverses nacions inscrites al gran torneig mundial que porta el nom de "Copa Davis".

Enguany ha estat batut el "record" de les inscripcions, ja que aquestes han estat en nombre de 26; o sigui tres més que l'any passat, ço que posa en evidència el desig de totes les nacions per concórrer al famós concurs per equips de tot el món; desig més accentuat cada any, la qual cosa equival a dir que cada any té més importància aquesta prova, ja de sí mateixa prou important.

Les nacions enguany concurrents són les esmentades a continuació:

Amèrica (EE. UU.), Anglaterra, Austràlia, Àustria, Bèlgica, Canadà, Cuba, Dinamarca, Espanya, França, Hawai, Holanda, Hongria, Índia, Irlanda, Itàlia, Japó, Mèxic, Nova Zelanda, Polònia, Portugal, Romania, Suècia, Suïssa, Txecoslovàquia i Xina.

3 Maig 1925

En el difícilíssim circuit de Madònie (Sicília), conegut arreu per la "prova dels viratges" (1.500 per volta)

el

Peugeot

18 HP sense vàlvules

de Boillot

s'enduu definitivament, i d'una manera brillant, la famosa

Copa Florio

assolint la volta més ràpida i batent els records d'anys anteriors

En la

Targa Florio

assoleix els segon i tercer llocs de la classificació general

Consell de Cent, 349

Telèfon A. 3090

Barcelona

ESPORTIUS:

Si voleu prestar un ajut eficaç a L'Esport Català, subscriviu-vos-hi

Per tal de facilitar el desenrotllament dels partits eliminatoris, les nacions inscrites són dividides en dos grans grups o continents; ço és, zona europea i zona americana. Cal advertir, però, que tota nació concurrent pot optar entre l'un i l'altre grup, en formalitzar la seva inscripció; ço que vol dir que un país pot inscriure's en el grup distint d'aquell que li correspongui per la seva situació geogràfica.

Exemple del que acabem de dir, el dona Espanya en apuntar-se en la zona americana.

El resultat del sorteig fet per tal d'establir el primer torn eliminatori, ha estat el que segueix:

Zona europea

Holanda contra Txecoslovàquia.

Bèlgica contra Índia.

Àustria contra Irlanda.

Hongria contra França.

Portugal contra Itàlia.

Romania contra Dinamarca.

Polònia contra Anglaterra.

Suïssa contra Suècia.

Zona americana

Japó contra Xina.

Austràlia contra Hawai.

Guanyador del partit anterior, contra Mèxic.

Els guanyadors dels dos grups s'eliminen entre ells, i el vencedor juga encara un altre partit — el definitiu! — contra els Estats Units, per raó d'ésser aquest darrer poble el guanyador de la Copa l'any passat.

Aquest darrer partit hom el nomenen: "challenge-round".

Dues novetats ofereix, quant a inscripcions, la Copa d'enguany: Una d'elles és la participació de Portugal, per primera vegada. L'altra, és la reintegració de la Hongria, després de la guerra.

Els partits finals entre ambdues zones tindran lloc a Boston els dies 3, 4 i 5 de setembre vinent. Els partits darrers de la Copa, ço és, el "challenge-round", es jugaran a Filadèlfia els dies 10, 11 i 12 del mateix mes de setembre.

El "challenge-round" porta el privilegi d'ésser disputat al país on pertany el guanyador definitiu de l'any anterior.

Els partits que juga cada nació participant, són cinc: quatre individuals i un doble (tot homes). Els individuals es juguen com segueix: Es designen prèviament els dos jugadors millors de cada equip, per rigorós ordre de categoria, i cada un dels dos designats, juga contra els seus dos adversaris, fent-se d'aquesta manera els quatre partits individuals. El doble el juguen, com ja no cal esmentar, la millor parella de cada equip.

Per a ésser declarat guanyador d'un match, cal aconseguir un mínim de tres punts a favor.

Un equip pot ésser integrat solament per dos jugadors.

La Copa Davis (*The Davis Cup*) va ésser fundada l'any 1900 pel Dr. Dwight F. Davis, gran jugador de tennis, per tal de disputar-la anualment Amèrica i Anglaterra, les dues nacions més importants aleshores dintre aquest esport, però ben aviat hi van ésser admesos altres països, arribant a ésser la competició tennística més gran del món i constituint ensem, de fet, el veritable campionat del món per equips.

De la seva fundació ençà, la famosa i cobejada Copa ha estat disputada 21 vegades, havent-se interromput el mundial torneig durant els quatre anys de guerra, del 1915 al 1918, ambdós inclosos.

De les 21 vegades que ha estat posada en lluita, han aconseguit el triomf: 9 vegades Amèrica, 7 Austràlia i 5 Anglaterra, corresponent aquestes victòries als anys a continuació indicats:

1900-1901-1902: Amèrica.

1903-1904-1905-1906: Anglaterra.

1907-1908-1909-1910-1911: Austràlia.

1912: Anglaterra.

1913: Amèrica.

1914: Austràlia.

1919: Austràlia.

1920-1921-1922-1923-1924: Amèrica.

Els resultats dels respectius "challenge-round" obtinguts després de la guerra, han estat els següents:

1919. — Austràlia guanya Anglaterra, per 4 victòries a 1.

1920. — Amèrica guanya Austràlia, per 5 victòries a 0.

1921. — Amèrica guanya el Japó, per 5 a 0.

1922. — Amèrica guanya Austràlia, per 4 a 1.

1923. — Amèrica guanya Austràlia, per 4 a 1.

1924. — Amèrica guanya Austràlia, per 5 a 0.